

κοιλιάδος ἐπὶ τῇ ἐκ Δαυλίδος καὶ Λεβαδείας ὁδῶν, δεχόμενον δὲ πάντα τὰ ὕδατα τῶν πέριξ ὄρέων καὶ λόφων. Πρώτη δὲ ἡ γηραιὰ αὐτοῦ μή-τηρ ἔβαλε λίθον ἀναθέματος κατ' αὐτοῦ προσειπούσα : «Τέτοιο σάβανο τοῦ βάνει ἡ μανούλα σου παιδί μου !».

Μετὰ δὲ αὐτὴν τόσοι λίθοι ἐροίφθησαν ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε τὸν ἐπιόντα χειμῶνα, κλεισθείσης τῆς Καταβόθρας, κατεπλημμύρησαν τὰ ὕδατα οὐ μόνον τὴν παρακειμένην αὐτῇ κοιλιάδα, ἀλλὰ καὶ τὴν εἰρημένην τῶν Ἀμβρυσέων πεδιάδα, ἐξ οὗ καὶ σιτοδεία ἐγένετο τοῖς τε Στειρίταις καὶ Ἀμβρυσεῦσι, οἵτινες θεωρήσαντες τοῦτο ὡς θεῖαν τιμωρίαν διὰ τὸν φόνον τοῦ ἄλλως ἀξιολόγου ἀνδρὸς Πέτρου, κατελθόντες τὸ θέρος ἐξήγαγον τοὺς καταρριφθέντας λίθους· ἀλλὰ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ δὲν εὔρον. Ὑστερον δ' ἐγένετο γνωστὸν ὅτι ὀστᾶ ἀνθρώπου μετὰ σσηπυῶν σαρκῶν ἐξῆλθον διὰ τῆς κρήνης Κρύας βρύσης καλουμένης τῆς Λεβαδείας εἰς τὸν αὐτῆς ποταμὸν Ἐρκυαν καλούμενος ! Ἐκ δὲ τούτου φανερὸν δῆθεν ἐγένετο πρῶτον ὅτι «τὸ σῶμα τοῦ Πέτρου οὐδὲ τὸ γῶμα τῆς πατρίδος του ἤθελε νὰ τὸ φάγη» κατὰ τὴν κοινὴν φράσιν, καὶ δεύτερον ὅτι ἡ μία τῶν πηγῶν τῆς Ἐρκύνης τρέφεται ἐκ τῶν ὑδάτων τῆς Καταβόθρας.

Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλ' ὁ Πέτρος βρυκόλαξ γενόμενος μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ ἵππου ἐν καιρῶν πρὸ πάντων πολυομβρίας βαρέως ἀνασπενάζων ἐν θρηνηδίᾳ ἀνακράζει ἐκ τοῦ βυθοῦ τοῦ βαράθρου : «Μάννα μου, βγάλε μου τὸ σάβανο !» Ὁ δὲ ἵππος τοῦ Πέτρου, ἰσχυρῶς κροταλίζων τὰ πέταλα, χρεμετίζει ὅσον μυριοί ἵπποι. Οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ μάλιστα ἐν καιρῶ ἀσελήνου νυχτὸς καὶ ὑετωτάτων ἀνέμων δεινῶς βομβοῦσι τὰ βᾶθη τοῦ βαράθρου ἐκ τῶν ἐκεῖ δαιτωμένων δαιμόνων.

Ἐν Καλλιθέᾳ Ἀθηνῶν, Ἰούλιος 1905. Γ. Π. ΚΡΕΜΟΣ

Εἰς θηλυκὸν παπαγάλλον *)

Θ ΑΥΜΑΖΩ τὰ παράξενα τῆς Φύσεως ἀστεῖα
καὶ νὰ κρεπάρη μοῦρχειται ὁ νοῦς κι' ὁ λογισμὸς μου,
σιὰ θηλυκὰ τ' ἀνθρώπινα νὰ δίνῃ φλυαρία
καὶ σύ, ποῦ ἡ πρώτη ἔπρεπε νάσαι γλωσσοῦ τοῦ κόσμου,
νὰ κάθεσαι χωρὶς μιλιὰ, βουβὴ σὰν τὴ Νιόβη
καὶ νὰ ἀκοῦς τὸν ἄνδρα σου νὰ ράβῃ καὶ νὰ κόβῃ !!

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΣΗΜ. Ὡς γνωστὸν, ὁ ἄρρην παπαγάλλος εἶνε ἀσυγκρίτως περισσότερον φλύαρος ἀπὸ τὴν θήλειαν.